

CEM DUNA SIRA DIŞI

Derleyen: Rahime Sezgin

Remzi Kitabevi

25 Ocak 1947'de Ankara'da doğan Cem Duna, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdikten sonra Amsterdam Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimini tamamladı.

1969'da Dışişleri Bakanlığı'na girdi, 1975 yılının Mart ve Haziran ayları arasında Şube Müdürü olarak görev yaptı. 1978 yılına kadar Kopenhag Büyükelçiliği Başkâtipliği görevinde bulunan Duna, 1979'a kadar Lahey Büyükelçiliği Başkâtibi olarak görev aldı. Yine aynı yıl Genel Sekreter Müşavirliği'ne vekâlet etmeye başladı. 1980-81 yıllarında ise Uluslararası Ekonomi ve Sosyal İşler Genel Müdürlüğü Şube Müdürü olarak çalıştı.

Daha sonra 1982'nin sonlarına kadar Cidde Büyükelçiliği 1. Sınıf Orta Elçilik Müsteşarı görevini yerine getiren Duna, sırasıyla Londra Büyükelçiliği 1. Sınıf Orta Elçilik (1982-1984) ile Londra Büyükelçiliği Müsteşarlığı (1984-1985) görevlerinde bulundu. 15 Kasım 1985'te Başbakanlık Müşavirliğine atandı ve Başbakan Turgut Özal'a danışmanlık yapan ekibin arasında yer aldı. Bu görevini 18 Eylül 1987'de atandığı Dışişleri Bakanlığı Özel Kültürel Dairesi Başkanlığı'na kadar sürdürdü. Tunca Toskay'ın görev süresinin dolmasıyla boşalan TRT Genel Müdürlüğü'ne 29 Mart 1988'de atandı ve 26 Nisan 1989'a kadar görevine devam etti.

BM Cenevre nezdinde Büyükelçi ve Daimi Temsilciliği, Avrupa Toplulukları Büyükelçi ve Daimi Temsilciliği görevlerinde yer alan Cem Duna, Gümrük Birliği sürecinde etkin rol oynadı.

1995 yılında özel sektöre geçiş yaparak, AB Danışmanlık'ı kuran Cem Duna TÜSİAD yönetim kurulu üyesi ve başkan yardımcısı olarak görev yaptı. Halen TÜSİAD Yüksek İstişare Konseyi üyesidir. Özel sektörde bulunduğu dönemde, aynı zamanda Türk ve yabancı pek çok şirkette yönetim kurulu üyesi ve/veya bağımsız üye olarak yer aldı.

Cem Duna aynı zamanda Türk Eğitim Vakfı (TEGEV), Toplum Gönüllüleri Vakfı (TOG), Doğal hayatı Koruma Vakfı (WWF) ve Sualtı Arkeoloji Enstitüsü (INA) gibi sivil toplum kuruluşlarında da aktif rol oynadı.

CEM DUNA

SIRA DIŞI

Derleyen: Rahime Sezgin

Remzi Kitabevi

SIRA DIŞI / Cem Duna

© Remzi Kitabevi, 2020

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Düzeltili: Mecit Demir

Kapak fotoğrafı: Mehmet Ömür

Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1941-5

BİRİNCİ BASIM: Mart 2020

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ő., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

İçindekiler

Önsöz, 9

Giriş, 13

I. BÖLÜM Ankara, 17

II. BÖLÜM Eğitime İlk Adım, 26

III. BÖLÜM Mülkiye, 30

IV. BÖLÜM Dışişleri, 40

V. BÖLÜM Özel Sektörle İlk Temas: TÜSİAD, 49

VI. BÖLÜM Kopenhag, 58

VII. BÖLÜM Bakanlık Koridorlarına Dönüş, 68

VIII. BÖLÜM Cidde, 80

IX. BÖLÜM Londra, 83

X. BÖLÜM Özallı Yıllar, 90

XI. BÖLÜM Houston, 114

XII. BÖLÜM Beklenmedik Atama:
TRT Genel Müdürlüğü, 124

XIII. BÖLÜM Cenevre, 137

XIV. BÖLÜM Gümrük Birliği Mücadelesi, 156

XV. BÖLÜM Çağ Açan İmza, 175

XVI. BÖLÜM	Özel Sektöre Dönüş, 183
XVII. BÖLÜM	Yeniden TÜSİAD, 187
XVIII. BÖLÜM	2000’li Yıllar, 194
XIX. BÖLÜM	Sakin Hayat, 203
	Kaynakça, 209
	Kişi Adları Dizini, 211

*Bir ömrü benimle paylaşan
50 yıllık eşim Nilüfer'e...*

Önsöz

Cem Duna kitap yazma serüvenine başlarken, biz çocuklarından önsöz yazmamızı rica etti. Hayatta herkesin üstlendiği zorlu görevler olmuştur muhakkak ama açıkçası bu talep bizim için ne kadar gurur vericiyse en az o kadar da zorlayıcıydı.

Herkesin anne-babasının yeri ayrıdır, kabul ediyorum ama Cem Duna sadece babamız değil, aynı zamanda kahramanımız. Nasıl ki tüm süper kahramanların kendilerine has çeşitli güçleri olur –Cem Duna’nın da kendi güçleri var– karşısındakini bir bakışıyla buza dönüştürebilir veya bir sözüyle bin bir parçaya ayırabilir fakat bir yandan da inançlarıyla ve düşünceleriyle muhtemelen kendisine âşık eder. Tabii bu, evlatları olarak bizim bakış açımız... Yine de aile dışına çıkıp sokaktan geçen herhangi bir çağdaşına sorsanız da sonuç çok farklı olmayacaktır. Kimi onu TED’deki okul yıllarından hatırlar, kimi Hariciye’den, bazıları TRT günlerini hatırlar, bazılarıysa özel sektör günlerini... Bakalım siz okuyucuları onu nasıl hatırlamayla tercih edeceksiniz?

Tanımlanamayanla nasıl anlatırsınız? İki kardeş olarak aklımıza gelen onun hayatta üstlendiği farklı rolleri ayrı ayrı değerlendirerek anlatmak oldu. Bunu yaparken bir ihtimal başarılı oluruz. Böylece sizler, herhangi bir üçüncü şahsın değil de her yönüyle tanıyacağınız birinin hikâyesini okurmuş gibi daha çok merak ederek, satır aralarında saklı olanları keşfederek, alacağınız keyfi arttırma imkânı bulursunuz.

Cem Duna, en temelinde bir insan... Peki onu farklı kılan nedir? Doğduğu yıl itibarıyla biz çocuklarından farklı bir dünyaya gözlerini açtı. Özelini gizli tutan, belki de o döneme has bir şekilde duygusallığını pek fazla göstermeyen bir adam aslında. Yıllar geçti, bu kitap sayesinde arınacaktı – ama göreceksiniz ki kendisine ait detayları bizim yoğun ısrarlarımızla ancak bir parça ekledi, kendisi hâlâ büyük ölçü-

de gizemli! Gönül ister ki, bu kitap bir başlangıç olsun ve ileriki yıllarda babamın hayatını ve düşüncelerini daha şeffaf bir içerikle de okuyabilelim – ne de olsa o sıra dışı geçmişinde bizlere anlatamadığı ve ya bugünkü şartlar altında bizi koruma içgüdüleriyle söyleyemediği birçok şey vardır.

Okuyana klişe, bize ise gerçek olan, Cem Duna'nın karmaşık bir insan olduğu. Dönemine ve ailesine bakınca hayatına tamamen farklı bir yön tayin etmiş, estetik bakışa zıt bir meslek seçerek kendini hayatın akışına bırakmış. Babası ve ailesinin diğer fertleri gibi somut mimari eserler hediye etmese de dünyaya (biz çocukları hariç), pek çok başarıya imza attı ve soyut bir ideal hediye etti bizlere Cem Duna: Rafine, ince, terbiyeli, masum, bugün bile iyimser, *bilmiyorum* diyebilecek kadar alçakgönüllü, eleştirmekten de eleştirilmekten de korkmayan, tartışmacı, mükemmeliyetçi bir babanın varlığı. Tüm bu sıfatlar iddialı gelebilir ama doğru! Hatta az bile zira kendisini bizzat tanıdığınızda egodan ne kadar uzak bir adam olduğunu hemen fark edersiniz.

Öte yandan, Cem Duna büyük bir ailenin parçası; eşi, çocukları, torunları... Bol kardeş ve bol baldız sahibi olmanın getirdikleri; yeğenler, kuzenler, yeğenlerin ve kuzenlerin çocukları... Diğer tarafta köklü bir arkadaş grubu, onların aileleri, çocukları ve uzantıları... İş dünyasında edindiği çevre ve getirdiği bağlantılar... Jenerasyonunun kolektif bilinci. Eğitimi. Deneyimleri. Duyguları. Bütün bunlar olmadan Cem Duna bugünkü Cem Duna olamazdı.

“Her başarılı adamın arkasında bir kadın vardır” diye bir Batılı atasözü vardır. Bunun Cem Duna için de geçerli olduğu kanaatindeyiz. Annemiz Nilüfer Jennifer Duna olmasaydı biz doğmazdık ama Cem Duna da yarım kalmış olurdu sanki! Cem Duna bir eş ama anne-babamızın ilişkisini tanımlamak için ‘eş’ kelimesi yetersiz kalıyor. Onları bir çift olarak düşünürseniz ilişkinin sadece tek bir yüzünü görmüş olursunuz, halbuki, birlikteliklerde yeri geldiğinde tamamlayıcı olmak da gereklidir. Cem Duna hayatı seven, cömert ve hayatın inceliklerinden zevk alan bir adam, elinde olanın (nitelik ve niceliğinden bağımsız) değerini bilen ve tadını çıkarabilen bir insan. İlişkide ise şeytan tüylü, romantik ve hep ileride koşan yarıydı, zamanla yavaşladı ve vites küçülttü. Şimdi o rolü annemize devretti. Yine de hâlâ hepimizi şaşırtıp, iliş-

kilerindeki ilk gün heyecanıyla sürprizler kurgulayarak hayatımıza renk katıyor! Bu sene birlikteliklerinin 50. yılına girerken dahi anneme olan aşkı, sevgisi ve saygısı gözlerinden okunuyor ve onların bu mutluluğu bize de yansıyor.

Toplum içinde birey, ilişkide eş... Bunlara ek olarak Cem Duna aynı zamanda baba. Hem kız çocuk hem erkek çocuk babası... Baba Cem Duna'yı kızı Defne farklı, oğlu Can farklı anlatır belki ama ikimizin de her zaman hemfikir olduğumuz üzere Cem Duna mükemmel bir baba. Her ailede olduğu gibi bizim de görüş ayrılıklarımız veya zor zamanlarımız oldu elbette ama babamızın bize olan koşulsuz sevgisinden şüphe duyduğumuz bir an bile olmadı. Her deneyimden –iyi veya kötü– bir ders çıkartmayı öğretti bize. Boşuna kahramanımız demiyoruz! Özverili kişiliği ve hayat sevgisiyle takdir bilmek konusunda örnek oldu. İşine, spora ve hayata karşı tutkusu ile disiplini aşıladı. Kitaplara düşkünlüğü ve eğitime verdiği önem sayesinde bize birikim ve sağlam bir temel inşa etti. Onun müzik ve sanat aşkı olmasaydı belki de estetik anlayışımız bu derece gelişmeyecekti. Tüm bu zenginlikler, bize kendimizi her zaman 'ait hissetme' şansı verdi. Bugün artık yaş ve olgunluğun da getirdiği bilgelik sayesinde, babamızın hayata karşı bu çok yönlü ve tutkulu yaklaşımı ile büyüdüğümüz için şanslı olduğumuzu fark ediyor ve minnet duyuyoruz.

Özetle, biz çocuklarının gözünden Cem Duna'nın hayatı bir başarı hikâyesi. Bahsettiğim bu başarı ne kadar para kazandığı veya ne kadar sevildiği, kaç çocuğu olduğu, kullandığı arabanın marka ve modeli veya oturduğu evin büyüklüğü üzerinden hesaplanmıyor; onun başarısı, hayatı boyunca işini, ailesini, arkadaşlıklarını, vaktini maddi veya manevi olarak dengede tutabilmiş olmasından kaynaklanıyor. O dengeyi sağlarken, yol boyu karşısına çıkan hiç kimseyi incitmediği ve bütün hayatı boyunca asalet ile var olmayı becerdiği için de başarılı 'Monşer' Duna!

Yeni yüzyılın başlarında gelen bir haber ile her ne kadar bu denge bozulmuş olsa da hastalık onu yıkan değil, tersine hastalığına inat daha iyi olmak için çaba gösterdiği yeni bir cephe olarak ortaya çıkıverdi. Hayattaki prensiplerini müttefik olarak kullanarak her sabah kendi dengesini bulup yola devam ediyor ve pes edecek gibi durmuyor! İnsanoğlu böyle durumlarda çaresiz; evlat olarak ebeveynlerinizin, hatta süper

kahramanınızın ölümlü olduğunu kabul etmek zor geliyor, fakat bu da hayatın bir parçası. Ama içimiz rahat, dolu dolu yaşanmış bir hayat arkasında ve nice yaşanacak güzellikler önünde duruyor ve bu kitap sayesinde Cem Duna ölümü kandırıp ölümsüzlüğe ve unutulmazlığa doğru ilk adımını atıyor.

Can Duna - Defne Duna Yalçındağ

Giriş

“**H**er insan bir kitaptır” denir. Gerçekten de dünya üzerinde yaşayan insan sayısı kadar yaşam hikâyesi vardır ve her biri birbirinden değerli tecrübeler barındırmaktadır. Bundan ötürü de Batılı toplumlarda biyografi veya otobiyografi yazmak yararlı ve doğal karşılanmaktadır. Oysa deneyimlerin paylaşılmasına yönelik çabalar bizim kültürümüzde sınırlı kalmaktadır. Okuma alışkanlığı yaygın olmayan Türk toplumunda, bu tür paylaşımlardan elde edilebilecek yararlar sağlanamıyor ve yeterince zenginleşemiyoruz. Özellikle televizyon kanallarının çokluğu ve magazin programlarının çeşitliliği giderek artarken, biyografilere rağbet azalmakta, dolayısıyla arzulanan yararlar sağlanamamaktadır.

Bana gelince; geriye dönüp baktığımda yaşantımın farklı bir akış içinde, ilginç olaylar ve aykırı düşüncelerle geçtiğini söylemek mümkün. Ailem ve yakın çevrem yıllardır, tüm bu hikâyeleri bir araya toplamam gerektiğine dair yaptıkları yönlendirmelere uzun süre direndim. Bunun temel nedenlerinden bir tanesi, bulunduğum görev ve konuların gizlilik gerektirmesiydi. Bir diğeri ise okuduğum biyografilerde sıklıkla dikkatimi çeken ‘kişinin kendisini ister istemez öne çıkarması’ zafiyetine yakalanma endişesi içinde olmam.

Bu anıları ve fikirleri paylaşmaya bugün karar vermemin önemini vurgulamak isterim. Bir tarafta ilerleyen yaşım, diğer tarafta geri dönüşü mümkün olmayan bir hastalıkla 18 yıldır mücadele etmem fazla vakit bırakmıyor. Nitekim bu süreçte ister istemez genellemelere başvurmak durumunda kalıyorum. Değindiğim konularda ufak tefek yanlışlar veya bazı detaylarda unutkanlıklar olabilir. Şimdiden affola...

Aynı şekilde bu kitapta ele alınan konular ve değerlendirmeler, cereyan ettikleri dönem için geçerlidir. Günümüzde olaylar çok hızlı gelişmekte, zaman ise gittikçe hızlanmaktadır. İfade ettiğim görüşler, olayların yaşandıkları günün koşulları ile değerlendirilerek aktarılmıştır. Esas

amaç Türkiye’de tartışma ortamına katkıda bulunmak ve bunun görgüsünü okuyucuya sunmaktır.

Türkiye’de bazı konular üzerinde herkesin fikri vardır, bilgi sahibi olması gerekmez. Dolayısıyla tartışmalar ‘sağırklar diyalogu’ şeklinde cereyan eder. Sonuç olarak günlük tartışmalarımız dahi, fikirlerin ve bilgilerin paylaşılması yoluyla karşımızdakini ikna etmekten ziyade, inançları tartışarak karşımızdakini sindirme amacıyla gerçekleştirilir. Hangi konuda, hangi düzeyde olursa olsun, tartışmalar sırasında her zaman hırçın ve bölünmüş bir görüntü sunuyoruz.

Tartışmaların bilgi zeminine oturtulmaması, Türkiye’de var olan kutuplaşmayı daha belirgin hale getiriyor. İnsanları düşüncelerinden dolayı belirli başlıklar altında topluyoruz. Dönek, liboş vb gibi... Fikri tutarlılık bir erdem olup, bunları zaman içerisinde olgunlaştırmak da bu erdemden bir parçasıdır. Churchill’in dediği gibi: “Kendini yenileyemeyen insanlar, toplumları değiştiremezler.” Bizim toplumumuzda ise kişilerin, ‘o zaten...’ kaçamağına sıklıkla kapıldığını görürüz. Oysa her konu bu şartlanmadan bağımsız olarak ele alındığında toplumu ileriye götürmek mümkündür.

Bu ve benzeri değerlendirmeleri yapmak için en önemli fırsat, 1985-1988 yılları arasında rahmetli Turgut Özal’ın danışmanlığını yaptığım esnada elime geçmişti. Kamu sektöründe ve özel sektörde hemen hemen eşit sürelerle çalıştım ve gözlemlerde bulunma fırsatım oldu. Diğer bir ifade ile masanın her iki tarafında da oturabildim, dolayısıyla gözlemlerim madalyonun iki yüzünü de içeriyor. 1995 senesinde Ankara’ya döndüğüm zaman, Dışişleri’nde görev almamı engelleyen bir neden yoktu. Ancak bu dönem benim açımdan ilginç bir zamana rast gelir. 48 yaşındaydım ve önümde iki seçenek vardı; ya Dışişleri’nde kalacak ya da özel sektörde kendi işimi kuracaktım. Tercihimi sorguladığımda; özel sektörü seçmemdeki nedenin, kendimle girişeceğim mücadelenin heyecanı olduğunu fark ettim. Yoksa aşkla yaptığım mesleğimde kalmamam için başka nedenim yoktu.

Aynı yılın ağustos ayında İstanbul’a geldiğimde ne yapacağım konusunda karara varmamıştım. Sadece bunun AB bağlantılı olması doğal bir beklentiydi benim için. Oysaki zaman içinde AB konusu Türkiye’nin gündeminden düştü, ortaklarımız ile biz de daha ziyade yatırım danışmanlığına yöneldik.

Başarılı olduğumuzu düşünüyorum. Başarı kavramı ise kamunun aksine özel sektörde, yarattığınız artı değer ile ölçülüyor. Bu başarıda, benimle birlikte mücadeleye atılan, yolumun Brüksel’de kesiştiği, Hazine Müsteşarlığı temsilcisi Pars Kutay’ın sonsuz katkısı olmuştu. Kendisi ile 20 yılı aşkın süre beraber çalıştık. Bilgi haznesinin derinliği ve değerlendirmeleri beni her zaman çok etkilemiştir.

Tüm bunlar yaşanırken, her zaman yanımda olan eşim Nilüfer’in fedakârlıklarından bahsetmeye gerek görmüyorum. Bu yola beraber çıktığım ve her aşamasında bana destek olan, özveri simgesi bir insan.

İki çocuğumuz oldu; biri Defne (1975), diğeri Can (1982)... O yıllar içinde anne-baba ilişkileri ve çocukların yaklaşımları ilginç olabiliyor. Biz, meslek sahibi olmak şeklinde tanımlayabileceğim kariyerist bir ortamda büyüdük. Can ve Defne kariyerist olmaktan ziyade mutlu olmanın peşinde koştular. İyi de ettiler... Aradaki bu fark; aldıkları eğitimlerin, görevlerim nedeniyle, Avrupa ve Amerika ağırlıklı eğitim sistemlerine dayanmasıydı. Ebeveynlerin çocukların niteliklerini göz önünde tutmaktan ziyade, kendi beklentilerini nakletmeleri önemli bir yanılgıdır. Bugün artık bu süreç sınama-yanılma şeklinde cereyan etmekte ve ebeveyn ile çocuklar arasındaki ilişki daha arkadaşça sürdürülmektedir. Bizim için de aynı bu şekilde gelişmiştir.

Kız çocuk ile erkek çocuk arasındaki farkları da göz önünde bulundurmak gerekir. Bir babanın, kızına karşı duyduğu hayranlığı gösterirken dikkatli olması gerektiğini düşünüyorum. Bir yaşa kadar, kızın evden kaçmaması için tedbirler alırken, bir yaştan sonra da evden kaçması için çalıştığımızı görüyorsunuz. İlk aşamadaki en büyük destekçim Cenevre’de yaşadığımız dönemde ailemize kattığımız Collie cinsi şahane köpeğimiz George idi. George’un ilk öğrendiği komutlardan bir tanesi “Boyfriend (Erkek arkadaş)” dendiğinde hırlayıp havlamaktı. Kızım Defne’nin 15-16 yaşlarına tekabül eden bu dönemde, bu komutu benim öğrettiğim doğrudur. Eklemek isterim ki; Amerikalı oyuncu Steve Martin’in *Gelinin Babası* isimli filmi, komedi türünde bir film olarak anılsa da her seyredişim benim için gözyaşları için de sona eriyor.

Oğlum Can için ise böyle bir sorun olmadı. Tıp okumak için ABD’ye gitti ve Brown Üniversitesi’ne girdi. Ancak organik kimya ile ilişkisi fazla parıltılı olmadığı için tıptan ekonomiye döndü ve 3 sene için-

de Brown'dan mezun oldu. Belki de bu değişiklik nedeniyle finansman konularında uzmanlaştı. Nitekim Brown'ı 3 yılda bitirmesi sonucu benim ona 50.000 USD borcum olduğunu ileri sürüyor fakat tabii ki sonuç alamıyor.

Ne mutlu bana ki Can, şirketin yönetimini bu kritik dönemde ele aldı; ben de bu satırları kaleme alabiliyorum.

Cem Duna

I. BÖLÜM

Ankara

Ankara’da Karanfil Sokak’ta bir bina: Beton Apartmanı. Bu apartman adını, sahibi Arif Hikmet Bey’e bizzat Atatürk tarafından verilen ‘Beton’ soyisminden almıştı.

Bahçesinde erik ağaçları olan, dört katlı apartmanın sakinlerinden biri de dedem Süleyman Şükrü Duna’ydı. Benim hayatla tanışmam soğuk bir Ankara kışında, bu evde gerçekleşmiş.

İstanbul’daki ailesini ziyaret etmek için yola çıkmaya hazırlanan annemin doğum sancıları aniden tutunca, doktora gitmeye zaman kalmamış ve 1947 yılının 25 Ocak günü ben bu evde dünyaya gelmişim.

Ailem benden on dört ay büyük olan ablama Cenana ismini vermişti. Annemin ismi Ceyda ile de uyumlu olsun diye bana da ‘Cem’ demiş-

Annem Ceyda’nın kucağında (Ankara)

Cem Duna, Dışışleri Bakanlığında başlayan kariyerinde birçok sıra dışı olaya tanıklık etmiş bir isimdir. 12 Eylül darbesi sonrasında askeri hükümetin başbakanı Bülend Ulusu'ya danışman atanması ona genç yaşta devletin en üst düzeyde işleyişini gözlemleme imkânı veriyor.

Demokrasiye dönüşün başladığı süreçte ise Başbakan Turgut Özal'ın danışmanıdır. Özal döneminde yaşanan bir çok kritik olaya ilk elden tanıklık etmiştir. İsmi, daha sonra üstlendiği TRT genel müdürlüğü ile duyulsa da Türkiye'nin Batılılaşma çabalarını ileri taşıyan adımlarda onun da imzası vardır.

Cem Duna'nın 'diplomasi koridorları' ile sınırlı olmayan anıları, Ermeni ve Kürt meselesi, Kıbrıs konusu, AB süreci, demokrasi ve hukuk gibi bir çok konuya dair değerlendirmelerini de kapsıyor.

*Bu kitabın telif geliri
Toplum Gönüllüleri Vakfı'na (TOG) bağışlanmaktadır.*

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1941-5

9 789751 419415